

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA PREPELIȚA v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 50799/14)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

3 decembrie 2019

Prezenta hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În cauza Prepețița v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită într-un Comitet compus din:

Egidijus Kūris, *Președinte,*

Valeriu Grițco,

Darian Pavli, *judecători,*

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției,*

Deliberând la 12 noiembrie 2019 în camera de consiliu,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 25763/10) versus Republica Moldova, depusă la Curte în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de către un cetățean moldovean, dl Andrei Prepețița („reclamantul”), la 23 iunie 2014.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl M. Balaban, avocat în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl O. Rotari.

3. Reclamantul s-a plâns, în particular, că el ar fi fost supus relexor tratamente din partea colaboratorilor de poliție, contrar Articolului 3 din Convenție.

4. La 24 ianuarie 2018 cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în 1982 și locuiește în Bălți.

6. Potrivit reclamantului, la 27 octombrie 2012 el se deplasa pe stradă în momentul în care a observat câteva persoane apropiindu-se de el. El a recunoscut unul din ei ca fiind colaborator de poliție și imediat a aruncat pachetul cu marijuana din buzunarul său. Ulterior, trei colaboratori de poliție au început să-l îmbrâncească și să-l lovească. Reclamantul a căzut după prima lovitură, fiind însă lovit în continuare în timp ce era la pământ. Unul din polițiști i-a răsucit brațul stâng la spate, moment în care a simțit o durere puternică. Un alt colaborator de poliție îl ținea de brațul drept și l-a lovit în zona toracelui. Ulterior, el a fost dus la o secție de poliție unde pretinsa maltratare ar fi continuat. În particular, reclamantul a susținut că unul din colaboratorii de poliție a continuat să-l lovească, fără a specifica cum și unde, și l-a obligat să semneze un document în care recunoștea că a

opus rezistență la reținere. Reclamantul a semnat documentul și a fost eliberat.

7. Guvernul a contestat relatarea de mai sus a evenimentelor și a susținut că reclamantul a opus rezistență la reținere și a încercat să fugă. Colaboratorii de poliție au fost nevoiți să recurgă la tehnici speciale pentru a curma opunerea de rezistență. Toate leziunile suferite de reclamant s-au produs ca urmare a opunerii de rezistenței în timpul reținerii și a intervenției colaboratorilor de poliție pentru a pune capăt rezistenței.

8. Reclamantul a fost eliberat în aceeași zi și a mers imediat la un spital, unde a fost diagnosticat cu mai multe excoriații și vânătăi pe frunte și față, vânătăi pe torace și coaste și o fractură a brațului stâng.

9. În aceeași zi, la 27 octombrie 2012, reclamantul a fost acuzat de opunere de rezistență colaboratorilor de poliție în exercițiu. Cu toate acestea, la 26 ianuarie 2013 procuratura a încetat cauza din cauza lipsei componenței de infracțiune.

10. La 29 octombrie 2012 reclamantul a depus o plângere împotriva celor trei colaboratori de poliție care l-ar fi maltratat.

11. La 30 octombrie și 8 noiembrie 2012, la demersul procurorului care a examinat plângerea reclamantului, au fost efectuate două expertize medico-legale. Leziunile constatate pe corpul reclamantului la 27 octombrie 2012 s-au confirmat. În același timp, în unul din rapoarte era indicat că fractura brațului reclamantului putea fi provocată în rezultatul căderii și că în nouăzeci la sută din asemenea cazuri fractura apare în rezultatul căderii pe mână.

12. La 9 noiembrie 2012 reclamantul s-a plâns la procuratură că unul din martorii la maltratarea sa, I.R., fusese abordat de unul din colaboratorii de poliție care l-ar fi maltratat și i-a cerut să depună o declarație falsă în sensul că reclamantul nu fusese bătut. Aparent procurorul nu ar fi întreprins vreo acțiune în acest sens.

13. În cadrul examinării plângerii reclamantului, procurorul de caz a audiat reclamantul, un colaborator de poliție care a participat la reținerea acestuia la 27 octombrie 2012 și care a declarat că reclamantul nu fusese supus la rele tratamente, și martorul I.R. care a confirmat relatarea evenimentelor descrise de către reclamant.

14. La 29 noiembrie 2012 procuratura a refuzat pornirea urmăririi penale din motiv că plângerea reclamantului era nefondată. Declarațiile oferite de I.R. nu au fost luate în considerare, deoarece procurorul nu le-a considerat credibile, deoarece I.R. avea antecedente penale.

15. Reclamantul a contestat decizia menționată la procurorul ierarhic superior. El și-a reiterat plângerea cu privire la presiunile exercitate asupra

martorului I.R. de către colaboratorii de poliție acuzați și a declarat că procurorul a omis să audieze un alt martor, E.G.

16. La 6 decembrie 2012 procurorul ierarhic superior a anulat ordonanța din 29 noiembrie 2012 și a obligat pornirea urmăririi penale cu privire la circumstanțele pretinsei maltratări a reclamantului.

17. La 16 mai 2013 procurorul de caz a respins plângerea reclamantului. După audierea colaboratorilor de poliție acuzați, a reclamantului și a martorului I.R., procurorul a ajuns la concluzia că leziunile reclamantului s-au produs în rezultatul opunerii rezistenței colaboratorilor de poliție. Reclamantul a contestat această decizie.

18. La 7 iunie 2013 procurorul ierarhic superior a respins plângerea reclamantului, considerând că acțiunile colaboratorilor poliției au fost justificate de comportamentul reclamantului și că fractura s-a produs în timpul căderii. Reclamantul a contestat decizia la judecătorul de instrucție.

19. La 1 iulie 2013 un judecător de instrucție din cadrul Judecătoriei Bălți a admis plângerea reclamantului și a anulat ordonanțele procurorilor. El a constatat că procurorii au fost imparțiali când au apreciat declarațiile colaboratorilor de poliție acuzați în detrimentul declarațiilor reclamantului și ale martorului I.R. fără a oferi vreo justificare plauzibilă pentru aceasta. Mai mult decât atât, judecătorul de instrucție a constatat că procurorii au omis să audieze alți martori.

20. În cadrul reexaminării plângerii reclamantului, un nou martor A.P. a fost audiat. Martorul a declarat că a văzut cum reclamantul a fost reținut de câțiva colaboratori de poliție. Când reclamantul a încercat să evadeze, acesta a fost reținut de colaboratorii de poliție și imobilizat la un zid din beton. El avea excoriații pe față de la zid, iar brațele sale erau răsucite la spate. El nu a fost trântit la pământ și nu a fost lovit de către colaboratorii de poliție. La întrebarea când și cum reclamantul a opus rezistență, martorul A.P. a declarat că reclamantul a împins colaboratorii de poliție și a încercat să scape din mâinile lor.

21. Alți doi martori, O.S. și V.D., au făcut declarații similare cu cele ale lui A.P. În particular, ei au declarat că reclamantul nu a fost trântit la pământ și nici bătut, ci a fost imobilizat cu fața la un zid din beton.

22. Colaboratorii de poliție care au reținut reclamantul au declarat că acesta s-a opus reținerii și că, în consecință, ei au fost nevoiți să recurgă la tehnici speciale de luptă pentru a pune capăt rezistenței sale.

23. La 21 august 2013 procurorul de caz a respins plângerea reclamantului cu privire la maltratare și a constatat că nu existau probe pentru a concluziona că polițiștii l-ar fi maltratat. Cu privire la fractura reclamantului, procurorul a constatat că ea nu ar fi putut să se producă în

rezultatul răsucirii brațului la spate, deoarece în nouăzeci la sută din cazuri o asemenea fractură rezulta din căderi.

24. Reclamantul a contestat respectiva decizie la procurorul ierarhic superior și, ulterior, la judecătorul de instrucție, însă fără succes. Plângerile sale au fost respinse la 5 noiembrie și, respectiv, 23 decembrie 2013.

25. La 14 ianuarie 2014 Procuratura Bălți a pornit urmărirea penală cu privire la circumstanțele producerii fracturii brațului stâng al reclamantului la 27 octombrie 2012. Deoarece persoana care ar fi comis infracțiunea nu a putut fi identificată, urmărirea penală a fost clasată la 11 iunie 2014.

II. DREPT INTERN RELEVANT

26. Legea cu privire la poliție din 18 decembrie 1990 prevede:

Articolul 14. Condițiile și limitele aplicării forței, mijloacelor speciale și a armei de foc

„Poliția are dreptul să aplice forța fizică, mijloacele speciale și arma de foc în cazurile și în modul prevăzute de prezenta lege. Aplicarea forței, mijloacelor speciale sau a armei de foc trebuie să fie precedată de un avertisment privind intenția recurgerii la ele cu acordarea unui timp suficient pentru reacția de răspuns, cu excepția cazurilor în care tergiversarea aplicării forței fizice ... generează un pericol direct pentru viața și sănătatea cetățenilor și a colaboratorilor poliției, poate conduce la alte urmări grave.

...

În toate cazurile când aplicarea forței nu poate fi evitată, colaboratorii poliției sunt datori să se străduiască să aducă o daună cât mai mică sănătății, ... demnității și bunurilor cetățenilor, de asemenea să asigure acordarea asistenței medicale victimelor.

În cazul rănirii sau decedării cetățenilor ca urmare a aplicării forței fizice ... colaboratorul poliției este dator să comunice despre aceasta șefului său direct, pentru ca acesta să-l înștiințeze pe procuror.

Depășirea de către colaboratorii poliției a atribuțiilor lor în ceea ce privește aplicarea forței ... atrage după sine răspunderea prevăzută de lege.”

Articolul 15. Aplicarea forței fizice

„Colaboratorii poliției aplică forța fizică, inclusiv procedee speciale de luptă, pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin.”

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

27. Reclamantul s-a plâns de rele tratamente la reținere și în timp ce se afla în custodia poliției, precum și de lipsa unei investigații efective în acest sens. Articolul 3 din Convenție prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Admisibilitatea

28. Curtea notează că plângerea nu este vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare, ea constată că plângerea nu este inadmisibilă din vreun alt motiv. Prin urmare, aceasta trebuie declarată admisibilă.

B. Fondul

29. Reclamantul a invocat faptul că a fost maltratată atât la reținere cât și în custodia poliției și a susținut că autoritățile au eșuat să explice originea leziunilor de pe corpul său, constatate în rapoartele medicale. De asemenea, reclamantul a susținut că procuratura a eșuat să investigheze plângerea sa în mod adecvat.

30. Guvernul a menționat că excoriațiile de pe fața și fruntea reclamantului au apărut în rezultatul imobilizării acestuia la un zid de beton. Acest fapt a fost confirmat de mai mulți martori. El a respins alegațiile reclamantului cu privire la continuarea maltratării la sectorul de poliție. Cu referire la brațul fracturat, potrivit experților, o asemenea leziune nu putea fi produsă prin răsucirea brațului. Guvernul a considerat neîntemeiate alegațiile reclamantului cu privire la influențarea martorilor de către colaboratorii de poliție acuzați.

31. Cu referire la investigația efectuată de către autorități, Guvernul a susținut că toți martorii au fost audiați prompt și au fost efectuate expertize medico-legale. Originea tuturor leziunilor reclamantului nu a putut fi stabilită, însă acest fapt nu poate fi imputat autorităților naționale. O nouă investigație a fost pornită la 14 ianuarie 2014 pentru a identifica persoana responsabilă de fractura brațului stâng al reclamantului.

32. După cum Curtea a menționat în repetate rânduri, Articolul 3 din Convenție consfințește una dintre valorile fundamentale ale societății democratice. Chiar și în cele mai dificile situații, cum ar fi lupta împotriva terorismului și a crimei organizate, Convenția interzice în termeni absoluți tortura, pedepsele și tratamentele inumane sau degradante. Spre deosebire de majoritatea clauzelor materiale ale Convenției și ale Protocoalelor nr. 1 și nr. 4, Articolul 3 nu prevede excepții și, în conformitate cu Articolul 15 § 2, nu este permisă nici o derogare de la prevederile sale, chiar dacă există un pericol public care amenință viața națiunii (a se vedea *Bouyid v. Belgia* [MC], nr. 23380/09, § 81, CEDO 2015).

33. Curtea reiterează că orice recurgere la aplicarea forței în procesul de arestare a persoanei, care nu a fost absolut necesară prin însăși natura sa, atentează la demnitatea umană și, în principiu, constituie o încălcare a dreptului garantat de Articolul 3 din Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ribitsch v. Austria*, 4 decembrie 1995, § 38, Seria A nr. 336; *Sochichiu v. Moldova*, nr. 28698/09, § 33, 15 mai 2012).

34. În cazul în care o persoană a suferit leziuni corporale în timpul detenției sau în alte circumstanțe sub controlul poliției, oricare vătămare corporală va duce la apariția unei prezumții puternice că persoana a fost maltrată (a se vedea *Bursuc v. România*, nr. 42066/98, § 80, 12 octombrie 2004). Este sarcina statului să ofere o explicație plauzibilă pentru circumstanțele în care au fost cauzate leziunile, iar în caz de eșec apare o problemă evidentă în baza Articolului 3 din Convenție (a se vedea *Selmouni*, pre-citată, § 87).

35. În aprecierea probelor, de obicei, Curtea aplică standardul probațiunii „dincolo de orice dubiu rezonabil” (a se vedea *Irlanda v. Regatul Unit*, 18 ianuarie 1978, § 161, Seria A nr. 25). Cu toate acestea, o astfel de probă derivă din coexistența suficient de perseverentă, clară și concordantă a raționamentelor sau din prezumții de fapt similare care nu pot fi puse la îndoială. Când evenimentele respective se produc în întregime, sau în mare parte, în cunoștința exclusivă a autorităților, cum este și cazul persoanelor care se află în custodia și sub controlul acestor autorități, apar prezumții puternice cu privire la apariția leziunilor în timpul detenției. Fără îndoială, sarcina probării urmează să cadă pe seama autorităților, în sensul de a oferi o explicație convingătoare și satisfăcătoare (a se vedea *Salman v. Turcia* [MC], nr. 21986/93, § 100, CEDO 2000-VII).

36. Curtea reiterează că atunci când o persoană face o declarație credibilă că a fost supusă relelor tratamente contrar Articolului 3 din Convenție în custodia poliției sau a altor autorități publice, această prevedere coroborată cu obligația generală a Statului, conform Articolului 1 din Convenție, de a „recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în [...] Convenție”, se impune implicit efectuarea unei investigații oficiale eficiente. La fel ca în cazul Articolului 2, investigația trebuie să fie capabilă să conducă la identificarea și pedepsirea celor responsabili. În caz contrar, interdicția legală generală a torturii și a tratamentelor și pedepselor inumane și degradante, în pofida importanței sale fundamentale, ar fi inefectivă în practică și ar fi posibil, în unele cazuri, ca autoritățile naționale să facă abuz de drepturile celor aflați sub controlul lor, în condiții de o eventuală impunitate (a se vedea, printre multe altele, *Labita v. Italia* [MC], nr. 26772/95, § 131, CEDO 2000-IV).

37. Investigația efectuată în legătură cu pretinsele rele tratamente trebuie să fie minuțioasă. Aceasta înseamnă că autoritățile trebuie mereu să depună un efort considerabil pentru a elucida circumstanțele și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a înceta investigația sau a-și justifica deciziile (a se vedea *Assenov și alții*, pre-citată, § 103 et seq.). Ele trebuie să întreprindă toate măsurile rezonabile de care dispun pentru a obține probe referitoare la incident, inclusiv, *inter alia*, declarațiile martorilor oculari și expertizele de examinare medico-legală (a se vedea *Tanrikulu v. Turcia* [MC], nr. 23763/94, § 104 et seq., CEDO 1999-IV; și *Gül v. Turcia*, nr. 22676/93, § 89, 14 decembrie 2000). Orice deficiență a investigației care le subminează capacitatea de a stabili cauza leziunilor suferite sau identitatea responsabililor riscă să nu corespundă acestui standard.

38. Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea notează că reclamantul a prezentat numeroase leziuni după reținerea sa de către poliție. Din declarațiile reclamantului ar rezulta că el a fost maltratat atât la reținere, cât și în incinta sectorului de poliție. Deoarece reclamantul a fost în tot acest timp în custodia poliției, Curtea nu consideră necesar să facă o distincție dintre leziunile pretinse obținute în timpul reținerii și/sau la sectorul de poliție (a se vedea *Corsacov v. Moldova*, nr. 18944/02, § 56, 4 aprilie 2006). Guvernul a prezentat o explicație doar în privința excoriațiilor de pe fața reclamantului, însă nu și cu privire la celelalte leziuni, precum fractura brațului și contuziile din zona toracelui. Declarațiile unor martori în favoarea colaboratorilor de poliție acuzați par să fie în contradicție chiar și cu declarațiile colaboratorilor de poliție. Astfel, deși colaboratorii au invocat că ei au aplicat tehnici speciale de luptă pentru a curma opunerea de rezistență din reclamantului, martorii au invocat că nu au avut loc niciun fel de acte de violență din partea polițiștilor și că reclamantul s-a zgâriat la față de un zid. De asemenea, aceste declarații ale colaboratorilor de poliție cu privire la curmarea rezistenței reclamantului vin în contradicție cu constatările autorităților naționale cu referire la faptul că reclamantul nu a opus rezistență polițiștilor (a se vedea paragraful 9 *supra*). De fapt, circumstanțele în care au apărut leziunile de pe corpul reclamantului par să concorde mai mult cu versiunea reclamantului și a martorului I.R. decât cu cea a colaboratorilor de poliție și a altor martori.

39. În lipsa unei explicații plauzibile pentru celelalte leziuni, Curtea consideră că Guvernul nu a răsturnat prezumția că reclamantul a fost supus relelor tratamente în custodia poliției. Prin urmare, Curtea conchide că acele leziuni au fost rezultatul maltratării de către poliție. Astfel, a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție sub aspect material.

40. În acest context, Curtea notează că investigațiile cu privire la circumstanțele cauzei au prezentat lacune serioase. O simplă lectură a materialelor investigației la nivel național dă impresia că intenția procurorilor de a investiga cauza și de a descoperi adevărul nu a fost veritabilă. În acest sens, Curtea notează că urmărirea penală a fost inițiată abia la 6 decembrie 2012, adică la mai mult de o lună din momentul depunerii plângerii de către reclamant. De asemenea, Curtea notează că alegațiile reclamantului cu privire la pretinsa influențare de către colaboratorii de poliție a unui martor nu au fost luate în considerare. Mai mult decât atât, procurorii nici nu au încercat să consolideze declarațiile martorilor în favoarea polițiștilor acuzați cu cele ale înșiși colaboratorilor de poliție. Aici Curtea reiterează că deși primii au declarat că nu a existat deloc violență în privința reclamantului, ultimii au recunoscut că au recurs la tehnici speciale de luptă asupra reclamantului. După ce au făcut astfel de declarații, polițiștii acuzați nici măcar nu au fost întrebați în ce au constat acele tehnici și dacă ele au implicat lovituri pe corpul reclamantului.

41. În lumina celor de mai sus, Curtea este în imposibilitate să concluzioneze că a fost efectuată o investigație oficială efectivă în prezenta cauză. Prin urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție și sub aspect procedural.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

42. Articolul 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciu

43. Reclamantul a pretins 18 euro (EUR) pentru prejudiciul material, *id est* costul expertizei medico-legale pentru care el a trebuit să plătească. De asemenea, el a pretins EUR 12000 pentru prejudiciul moral.

44. Cu referire la suma pretinsă pentru prejudiciu material, Guvernul a susținut că aceasta nu a fost justificată, deoarece drepturile reclamantului nu au fost încălcate. Cu referire la suma pretinsă pentru prejudiciul moral, Guvernul a invocat că aceasta este excesivă.

45. Ținând cont de încălcarea constatată *supra*, Curtea consideră că acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul material și moral sunt justificate în prezenta cauză. Pronunțându-se în echitate, Curtea acordă sumele pretinse integral (a se vedea *Dinu v. România*, nr. 64356/14, §§ 90 și 91, 7 februarie 2017).

B. Costuri și cheltuieli

46. De asemenea, reclamantul a pretins EUR 1021 pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții.

47. Guvernul a invocat că suma pretinsă nu era justificată și a invitat Curtea să o respingă.

48. Potrivit jurisprudenței Curții, reclamantul are dreptul la rambursarea costurilor și cheltuielilor în baza Articolului 41 din Convenție doar în măsura în care s-a demonstrat că acestea au fost suportate realmente în mod necesar în limita unui quantum rezonabil. În acest sens, Curtea poate lua în considerare aspecte precum numărul de ore lucrate și onorariul pe oră solicitat (a se vedea *Iatridis v. Grecia* (satisfacție echitabilă) [MC], nr. 31107/96, § 55, CEDO 2000-XI).

49. În prezenta cauză, însă, reprezentantul reclamantului nu și-a justificat pretențiile în nici un fel. Prin urmare, Curtea nu poate acorda nici o sumă în acest sens.

C. Dobânda de întârziere

50. Curtea consideră oportun ca rata dobânzilor de întârziere să fie stabilită conform ratei dobânzii facilității de împrumut a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei puncte procentuale.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție atât sub aspect material, cât și procedural;
3. *Hotărăște*
 - (a) că statul reclamat trebuie să achite reclamantului, în decurs de trei luni, următoarele sume care urmează să fie convertite în moneda națională a statului reclamat la rata de schimb aplicabilă la data achitării:
 - (i) EUR 18 (optsprezece euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul material;
 - (ii) EUR 12000 (douăsprezece mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul moral;
 - (b) că, la expirarea celor trei luni menționate mai sus și până la executarea hotărârii, urmează să fie achitată o penalitate adițional sumelor de mai sus la o rată egală cu rata dobânzii facilității de

împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. *Respinge* restul pretențiilor cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 3 decembrie 2019, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Egidijus Kūris
Președinte